

האבן-פינה של השקפתנו אנו היהודים, היא שכל מה שברא הק"ב
בעולמו, הכל ברא לכבודו. אומנם, רעון מונטאיסטי כזה אין לו מקום
בפילוסופיה, כי שבו השפט סותר את עצמו, ה"ת" כוללת גם
את הרע במשמע, ולפי השכל הפשוט, הובן כי החילול השם החמור
ביותר הוא לייחס הרע לכבוד הבורא מגידה בחינה שתהיה, ולא
מצאו הפילוסופים הרוץ לבעיה זו, כי אם בשתי פנים מונטיפכיס זו לזו
היא כפירה למציאות הרע, והרע למציאות השם. לכן נחל להחליט כי
מציאות הרע בעולם היא מחיצה ^{נפירה} תמידית בין הדת לפילוסופיה, ואין
צריך שיהיה.

יוצא מזה כי עקר מחשבה הדתית הוא פשוט מאוד: ה' אחד! פרוש,
אין סתירה של ממש בין מציאות הבורא ב"ה, ובין מציאות הרע, אבל
ודאי כי במחשבה כזו יש סתירה לוגית, סתירה שאם ההגיון נוסס-ולילה אינו
יכול לברר אותה, ולכן להודות ~~במציאות~~ בהכרח כי אמונתנו אנו אינה רציונליסטית
דברים כפשוטם. לכן תמקתי על כמה אנשים חשובים בכמנו, שרואים את עצמם
כגדולי המצא, וסבורים על כל זאת שהאמונה היהודית נופלת תחת השכל האנושי.
אין ברירה! הרציונליסמוס ^{שכל האדם} מכריח ^{הוא} אותנו: יכול לסבול בבת אחת מציאות השם
ומציאות הרע, והאדם הכופר במציאות הרע נקרא רשע בלי ספק.

מכון מריטו
וטיא אויא